

Zpráva a posudek školitelky

Disertační práce: JUDr. Mgr. Alois Micka, *Umění mezi sjezdy*

JUDr. Mgr. Alois Micka zahájil doktorské studium v roce 2013. Všechny své studijní povinnosti plnil v souladu s individuálním studijním plánem a v akademickém roce 2015/16 složil státní závěrečnou zkoušku. Během svého studia publikoval a vyvíjel další odborné aktivity.

Pro svou disertační práci Alois Micka zvolil téma *Umění mezi sjezdy* a věnoval se problematice výstavní činnosti menších galerií a výstavních sálů sdružených ve Svazu československých výtvarných umělců v Praze v letech 1964-1969 – tedy v období mezi dvěma svazovými sjezdy. Jedná se o Galerii Václava Špály, Galerii Nová síň, Galerii na Karlově náměstí a Galerii Vincence Kramáře. Kritériem výběru institucí byla míra jejich významu na pražské umělecké scéně, určovaná především vůdčími osobnostmi – autory a autorkami výstavních koncepcí.

Právnícké vzdělání Aloisi Mickovi umožnilo v první části práce objasnit a analyzovat historiky umění dosud nezohledněný legislativní rámec, kterým oficiální kulturní politika určila mantinely, v jejichž rámci vybrané galerijní instituce vytvářely své výstavní dramaturgie. Nezkoumal ovšem pouze tehdy nově vzniklé zákony v oblasti kultury, ale svůj zájem obrátil také k předpokladům těchto legislativních úprav, k závěrům sjezdů Komunistické strany Sovětského svazu a Komunistické strany Československa a k programovým prohlášením vlád. Díky rozsáhlému archivnímu průzkumu pak detailně mapoval okolnosti formulování usnesení II. a III. sjezdu Svazu československých výtvarných umělců z let 1964 a 1969. Tato báze Aloisi Mickovi umožnila nově objasnit také některé další politické a kulturní události, na jejichž pozadí se odvíjel výstavní život galerií.

V průběhu konzultací s Aloisem Mickou byla předmětem našich debat zejména koncepce druhé části práce, ve které se zabýval výstavní činností vybraných galerií. V rámci důkladného průzkumu výstavních katalogů, recenzí a archivních dokladů okolností přípravy a rezonance výstav se Alois Micka musel vyhnout především nástrahám přílišné popisnosti a mechaničnosti výčtu, které potenciálně hrozily zamlžením podstatných aspektů zkoumané problematiky. V úvodu práce autor konstatuje, že si je „*vědom toho, že výčet výstav v jednotlivých galeriích může působit poněkud deskriptivně, přesto*“ se však rozhodl práci takto strukturovat.

Zdůvodňuje to tím, že jeho cílem je „*vytvořit pramennou analýzu nebo základnu, která potenciálně pomůže ostatním badatelům v další práci*“. To se mu nepochybně podařilo. Jeho badatelské úsilí na poli téměř nezpracované a neprávem opomíjené problematiky bude jistě velkým přínosem pro další výzkum. Místy se ovšem v množství nedostatečně hierarchizovaných informací nedaří naplnit jiný ze záměrů práce, totiž odpovědět na otázku, nakolik rozdílný význam jednotlivé galerie měly a jaké místo a postavení zaujímaly mezi ostatními pražskými galeriemi ve sledovaném období.

Práce je však nezpochybnitelným odborným výkonem a zásadním přínosem pro další bádání v oblasti zkoumané problematiky. Jako školitelka si ji dovoluji doporučit k úspěšnému obhájení.

doc. PhDr. Marie Rakušanová, Ph.D.

V Praze dne 23. 5. 2019